

FREDERICK
FORSYTH

IKAR

LÍŠKA

Čo ak je najnebezpečnejšou zbraňou
na svete osemnásťročný chlapec?

FREDERICK FORSYTH LÍŠKA

Preložila Elena Diamantová

Frederick Forsyth
THE FOX

Copyright © 2018 by Frederick Forsyth
Translation © 2019 by Elena Diamantová
Jacket design © 2019 by Juraj Šramko
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6896-8

Úprimne ďakujem vynikajúcemu bádateľovi
Marcusovi Scrivenovi, ktorý vystopoval veľa
skrytých expertov, ako aj Jamiemu Jacksonovi
s jeho úctyhodnými vedomosťami v oblasti
ozbrojených síl. Ďakujem aj tým, ktorí mi
všetličo prezradili anonymne.

PRVÁ KAPITOLA

Nikto ich nevidel. Nikto ich nepočul. Tak to malo byť. Vojaci špeciálnych jednotiek v čiernom neviditeľne preklzli tmavou nocou k domu, ich cieľu.

Vo väčšine miest a mestských centier je vždy, aj v najhlbšej noci, trochu svetla, ale na predmestí v anglickom provinčnom mestečku všetky svetlá o jednej v noci zhasínali. O druhej po polnoci tu vládla úplná tma. Sledovala ich len líška, no prirodzený pud jej radil, aby sa nezaplietla s ľudskými lovcami. Ani v jednom dome sa nesvietilo.

Narazili na dvoch chodcov, obaja boli opití po pitke s kamarátmi, trvajúcej dlho do noci. Vojaci sa stiahli do záhrady medzi kríky, splynuli s čiernou tmou, kým sa potrudzení chlapi odtackali preč.

Presne vedeli, kde sa nachádzajú, dlhé hodiny si dopodrobna naštuovali ulice aj dom. Mali k dispozícii fotografie, urobené z auta alebo z dronu. Zväčšené ich pripíchli na stenu v zasadačke SAS neďaleko Herefordu a do posledného detailu si ich vryli do pamäti. Muži v ľahkej obuvi nezakopli ani sa nepotkli.

Bolo ich dvanásť, medzi nimi dvaja Američania, nasadení na príkaz tímu Spojených štátov, ktorý sídlil na veľvyslanectve v Londýne. Na operácii sa zúčastnili aj dvaja členovia britskej zložky SRR, Špeciálneho prieskumného pluku, ktorý podliehal prísnejšiemu utajeniu ako SAS a SBS, teda Špeciálnej leteckej služby a Špeciálnej námornej služby. Zodpovedné orgány sa rozhodli pre SAS, známej pod jednoduchým názvom Pluk.

Jednou z dvojice tímu SRR bola žena. Američania sa nazdávali, že tým potvrdili predpoklad rodovej rovnosti. No nebolo to tak. Prieskum ukázal, že medzi obyvateľmi sledovaného domu je jedna žena, a dokonca aj britské drsné oddiely prejavujú štipku galantnosti. Úlohou členov SRR, ktorých niekedy nazývali „Vlamači jej veličenstva“, bolo predviesť jednu z množstva svojich zdatností – utajené vniknutie.

Ich úlohou bolo vniknúť dnu a ovládnuť pozorovaný dom a jeho obyvateľov tak, aby ich nik nezbadal a nik im neušiel. Približovali sa zo všetkých strán zároveň, od záhradného plotu, spredu, zozadu aj z boku, prešli cez záhradu, obklúčili dom, pričom ich nevideli ani nepočuli susedia či iní obyvatelia.

Nik nezačul tichý škripot, keď rezačom skla s diamantovým hrotom vykrojili hladký kruh do kuchynského obloka, ani ľahké puknutie pri vyberaní okrúhleho kúska vákuovou prísavkou. Ruka v rukavici sa prestrčila cez otvor a okno otvorila. Tmavá postava preliezla cez parapet do výlevky, ticho zoskočila na zem a otvorila zadné dvere. Celá skupina vnikla dnu.

Hoci všetci si preštudovali architektonický plán zalo-

žený na pozemkovom úrade v čase, keď dom stavali, použili čelovky s nočným videním pre prípad, že majiteľ nainštaloval nejaké prekážky alebo nebudaj nastražené výbušniny. Začali na prízemí, prechádzali z jednej miestnosti do druhej, aby zistili, či tam niekto nespí, či tam nie sú nástražné drôty alebo tichý alarm.

Vedúci skupiny bol po desiatich minútach spokojný a kývnutím hlavy viedol piatich mužov hore úzkym schodiskom, podľa ktorého bolo jasné, že ide o jednoduchý rodinný dom so štyrmi spálňami. Obaja Američania zostali dolu a boli čoraz zmätenejší. Oni by takéto nebezpečné teroristické hniezdo obkľúčili inak. V Spojených štátoch by sa vniknutie do domu nezaobišlo bez použitia niekoľkých zásobníkov munície. Angličania sú fakt čudní.

Tí dolu počuli zhora prekvapené výkriky, ktoré však rýchlo stíchli. Po ďalších desiatich minútach šepkaných príkazov veliteľ tímu podal prvú správu. Nepoužil internet ani mobil – to by mohol niekto zachytiť –, ale staromódnu zašifrovanú vysielaciu. „Cieľ obsadený,“ hlásil ticho. „Štyria obyvatelia. Počkáme do úsvitu.“ Tí, ktorí počúvali, vedeli, čo bude nasledovať. Všetko bolo vopred naplánované a nacvičené.

Dvaja Američania, členovia špeciálneho útvaru SEAL Námorníctva Spojených štátov, takisto podali hlásenie na ich veľvyslanectvo sídliace v Londýne na južnom brehu Temže.

Dôvod na „tvrdé“ obsadenie budovy bol jednoduchý. Napriek tomu, že ju týždeň tajne pozorovali, nebolo vyhlásené, že sa v nej nachádzajú ozbrojení muži. Niekto

z tohto neškodne vyzerajúceho predmestského domu totiž spôsobil veľké škody obrane celého západného sveta. Za nevinne vyzerajúcou fasádou sa mohli ukrývať teroristi, fanatici či nájomní vrahovia. Pluk mal preto príkaz použiť operáciu „najhoršieho scenára“.

Ale o hodinu neskôr veliteľ tímu podal ďalšie hlásenie. „Neuveríte, čo sme tu našli.“

V strohej spálni pod strechou Klubu špeciálnych jednotiek v anonymnom dome v Knightsbridge, bohatej štvrti londýnskeho West Endu, zavčasu ráno 3. apríla 2019 zazvonil telefón. Na tretie zvonenie sa zažalo svetlo pri posteli. Spáč bol v tej chvíli bdely a v pohotovosti, naučila ho to celoživotná prax. Švihol nohami na zem a skôr ako zdvihol telefón, mrkol na osvetlený displej. Pozrel aj na hodiny vedľa lampy. Štyri ráno. Vari tá žena nikdy nespí?

„Áno, pani premiérka.“

Osoba na druhom konci si očividne ani neľahla do postele.

„Adrian, mrzí ma, že vás o tomto čase budím. Mohli by ste prísť o deviatej? Musím privítať Američanov. Obávam sa, že budú bojovo naladení a potrebovala by som váš úsudok a vašu radu. Majú prísť o desiatej.“

„Samozrejme, pani premiérka.“

To bolo všetko, spojenie sa prerušilo. Sir Adrian Weston sa postavil a šiel do malej kúpeľne, aby sa osprchoval a oholil. O pol piatej schádzal dolu schodmi, okolo čierne zarámovaných portrétov agentov, ktorí pred mnohými rokmi odošli do nacistami okupovanej Európy a viac

sa nevrátili, kývol nočnému strážnikovi za pultom a vyšiel von. Vedel o hoteli na Sloane Street, kde bola celú noc otvorená kaviareň.

Krátko pred deviatou hodinou ráno 11. septembra 2001, v jasný jesenný deň, americké dvojmotorové prúdové lietadlo pravidelného linkového letu 11 spoločnosti Amerických aerolínií z Bostonu do Los Angeles sa vynorilo z oblakov nad Manhattanom a narazilo do severnej veže Svetového obchodného centra. Vo vzduchu ho uniesli piati Arabi spolupracujúci s al-Káidou. Muž na bezpečnostnej kontrole bol Egypťan. Pomáhali mu štyria Arabi ozbrojení rezačom, premohli personál lietadla a dostali ho na palubu.

O niekoľko minút sa nad New Yorkom objavilo ďalšie lietadlo letiace priveľmi nízko. Bola to linka 175 leteckej spoločnosti United Airlines, takisto z Bostonu do Los Angeles. Aj toto lietadlo uniesli piati teroristi al-Káidy.

Amerika a onedlho celý svet neveriacky sledovali túto predpokladanú tragickú nehodu, ale zakrátko sa ukázalo, že o nič také nešlo. Druhý Boeing 767 zámerne narazil do južnej veže Obchodného centra. Oba vežiaky boli vážne poškodené v strednej časti budovy. Palivo z plných nádrží spôsobilo obrovský požiar, ktorý roztavil oceľové trámy tvoriace kostru budovy. Minútu pred desiatou sa južná veža zrútila do kopy rozžeravených trosiek a o pol hodiny nato spadla aj severná veža.

O deviatej hodine a tridsiatej siedmej minúte ráno let 77 spoločnosti American Airlines z medzinárodného letiska Washington Dulles International Airport, takisto do Los

Angeles, s plnými nádržami paliva, vrazilo do Pentagónu v štáte Virgínia na rieke Potomac. Aj toto lietadlo uniesli piati Arabi.

Na palube štvrtého lietadla spoločnosti United Airlines 93 z Newarku do San Francisca, ktoré takisto uniesli teroristi, sa pasažieri vzbúrili a pokúsili sa únoscov premôcť, ale už bolo neskoro a stroj sa zrútil na neobývanú časť Pensylvánie.

V ten deň, dodnes známom ako Jedenásty september, skôr ako zapadlo slnko, zahynulo takmer tritisíc Američanov a iných štátnych občanov. Boli medzi nimi posádky a cestujúci všetkých štyroch lietadiel, takmer všetci ľudia z dvoch veží Svetového obchodného centra a stodvadsaťpäť ľudí z Pentagónu, ako aj devätnásť samovražedných teroristov. Po tomto dni zostali celé Spojené štáty v šoku a traumatizované. Pretrváva to dodnes.

Keď americkú vládu postihne taký vážny úder, urobí dve veci. Dožaduje sa zásadnej odvety a investuje.

Počas ôsmich rokov vlády prezidenta Georgea W. Busha a prvých štyroch rokov vlády prezidenta Baracka Obamu USA minuli bilión dolárov na vytvorenie najväčšieho, najťažkopádnejšieho, najzložitejšieho a pravdepodobne najneefektívnejšieho národného bezpečnostného systému na svete.

Keby si deväť amerických vnútorných spravodajských služieb a sedem zahraničných robili v roku 2001 svoju prácu, k Jedenástemu septembru nemuselo dôjsť. Spravodajské služby už predtým zachytili, zapísali, uložili a ignorovali náznaky, správy, upozornenia, indikácie a rozličné nezrovnalosti.

Po Jedenástom septembri nasledovala doslova explózia výdavkov. Niečo bolo treba urobiť tak, aby to videl celý národ. Vytvorili sa viaceré nové spravodajské služby, ktoré vlastne kopírovali prácu už existujúcich. Vyrástli tisíce nových vežiakov, celé výškové mestá, vlastníkmi väčšiny z nich boli súkromné spoločnosti bažiacie po obrovských ziskoch.

Vládne výdavky spojené so všeobecne známym slovom „bezpečnosť“ vybuchli ako bomba nad atolom Bikini, a všetko trpezlivo platili nekonečne dôverčiví, nekonečne dúfajúci, nekonečne trpezliví americkí daňoví poplatníci. Táto akcia vygenerovala záľahu správ, na papieri aj online, ale iba desať percent z nich niekto prečítal. Jednoducho nie je dosť času alebo, napriek vysokým čiastkam na výplatných listinách, dosť personálu, ktorý by informácie spracoval. A počas tých dvanástich rokov sa stalo ešte niečo. Počítače a ich archívy, teda databázy, ovládli svet.

Keď Angličan, ktorý hľadal podnik, kde by sa zavčasu ráno naraňajkoval na Sloane Street, bol mladý dôstojník v tajných službách, vtedy v MI6, správy sa písali aj uchovávali na papieri. Vyžadovalo si to veľa času a archívy zaberali veľa miesta, ale dostať sa k archívnym materiálom, skopírovať ich alebo ich odstrániť či ukradnúť – teda vykonávať špionáž – bolo ťažké a odstrániť nejaký materiál trvalo dosť dlho.

Počas studenej vojny, ktorá sa skončila približne v roku 1991 zásluhou sovietskeho reformátora Michaila Gorbačova, veľkí špióni ako Oleg Penkovskij mohli odcudziteľ len toľko dokumentov, koľko vládali osobne odniesť. Ne-

skôr fotoaparát Minox umožnil ukryť na mikrofilm do malého puzdra až sto dokumentov. Pomocou takzvanej mikrobodky sa dali kopírovať a ľahšie prepravovať ešte menšie dokumenty. Ale až počítač priniesol revolučné zmeny.

Keď dezertér a zradca Edward Snowden ušiel do Moskvy, preniesol údajne viac ako pol druhu milióna dokumentov na pamäťovej karte, ktorá je taká malá, že pred colnou kontrolou sa dá vsunúť do konečníka. Na prevezenie takého množstva materiálu v pôvodnom stave by bola potrebná kolóna nákladných áut, čo by bolo dosť nápadné.

Takže keď nastúpili počítače, bilióny tajných spisov v archívoch sa preniesli do databáz. Časom sa tajomná dimenzia nazývaná kyberpriestor stávala čoraz záhadnejšou a zložitejšou, čoraz menej ľudských mozgov bolo schopných pochopiť, ako funguje. Zároveň sa menila aj kriminalita, od bežných krádeží cez finančné sprenevery až po súčasné každodenné počítačové podvody, čo umožňuje ukradnúť väčšie sumy ako kedykoľvek v dejinách finančníctva. A tak moderný svet priniesol vďaka počítačovým systémom nárast „skrytého bohatstva“, ale zároveň aj hekerstva. Hekeri sú zlodeji kyberpriestoru.

Niektorí hekeri však nekradnú peniaze, ale tajomstvá. Práve preto anglo-americký tím vojakov špeciálnych jednotiek vnikol v noci do nevinne pôsobiaceho predmestského domu na anglickom vidieku a zadržal jeho obyvateľov. A preto jeden z vojakov zašepkal do mikrofónu: „Neuveríte, čo sme tu našli.“

Tri mesiace pred zásahom tím amerických počítačových expertov z Národnej bezpečnostnej agentúry vo Fort Meade v Marylande zistil takisto čosi neuveriteľné. Najtajnejšia databáza v USA a pravdepodobne aj na celom svete sa stala obeťou hekera.

Fort Meade je v technickom zmysle slova vojenská základňa, ale je to oveľa viac. Nachádza sa tu obávaná Národná bezpečnostná agentúra (NSA). Veľkosťou zodpovedá mestu a pred nežiaducimi pohľadmi ju chránia lesy a cesty, kde je prístup zakázaný. Na jej čele nie je starosta, ale štvorhviezdičkový generál v postavení veliaceho dôstojníka.

Zastrešuje odvetvie všetkých spravodajských služieb známych pod názvom ELINT, teda elektronická inteligencia. V jeho rámci počítačové systémy odpočúvajú celý svet. ELINT zachytáva, zaznamenáva, ukladá. Ak je niečo zo zachytených informácií nebezpečné, ELINT varuje.

Pretože nie každý ovláda angličtinu, táto spravodajská služba zabezpečuje preklady zo všetkých jazykov, nárečí a žargónov na svete. Šifruje a dekoduje. Zbiera tajné informácie USA a používa na to špičkové počítače s najutajnejšími databázami v krajine.

Tieto databázy nechránia len obyčajné pasce, ale využívajú softvér *firewall*, ktorý je taký zložitý, že tí, ktorí ho vyvinuli a dennodenne ho kontrolujú, boli presvedčení, že je nepreniknuteľný. Jedného dňa strážcovia americkej kyberduše onemeli od údivu, čo videli.

Softvér donekonečna kontrolovali. To predsa nie je možné. Vylúčené. Napokon traja z nich museli požiadať o rozhovor generála a pokaziť mu tak celý deň. Do ich

hlavnej databázy sa nabúral heker. Prístupové kódy boli teoreticky také nepreniknuteľné, že bez ich pomoci by sa nikto nedostal do srdca superpočítača. Nikto nebol schopný prekonať ochranné zariadenie známe ako „vzduchová medzera“. A predsa to ktosi dokázal.

Na celom svete dochádza každý deň k tisícom hekerských útokov. Hekerom najčastejšie ide o peniaze. Pokúšajú sa preniknúť do bankových účtov ľudí, ktorí si uložili úspory na údajne bezpečné kontá. Ak je heker úspešný, podarí sa mu predstierať, že on je majiteľom účtu, a cez počítač dá pokyn, aby banka previedla vklad na účet zlodeja, ktorý je tisíce kilometrov vzdialený, ba často sa nachádza na opačnom konci sveta.

Všetky banky, všetky finančné inštitúcie musia preto chrániť účty svojich klientov bezpečnostnými systémami. Zväčša ide o kódy osobných dát, ktoré heker nepozná a bez ktorých počítač v banke nie je ochotný previesť jedinú pencu či cent. Túto cenu platí náš rozvinutý svet za to, že je absolútne závislý od počítačov. Je to nanajvýš únavné, ale lepšie ako riskovať ožobráčenie, a v súčasnosti to predstavuje nezvratnú charakteristiku moderného života.

Iný druh útokov predstavuje pokusy o sabotáž založené na obyčajnej zákernosti. Nabúraná databáza dostane inštrukcie, aby spôsobila chaos a znefunkčnenie. To sa zvyčajne deje inštalovaním programu „malware“ alebo trójskeho koňa, určených na poškodenie, prípadne zničenie dát. Aby sa tomu zamedzilo, zasa je potrebné zabezpečiť databázu ochrannými prostriedkami, ktoré hekera odradia a odrazia jeho útok.

Niektoré databázy sú také tajné a závažné, že od ich bezpečnosti závisí celá krajina. Ochranné softvéry sú nesmierne zložité a ich tvorcovia ich pokladajú za nepreniknuteľné. Okrem spleti písmen a čísel obsahujú aj hieroglyfy a symboly, a ak ich nezadáte v presnom poradí, nepustia vás ďalej. Do systému sa dostane len operátor ovládajúci prístupový kód.

Takáto databáza sa nachádzala v centre Národnej bezpečnostnej agentúry vo Fort Meade, sústreďujúcej miliardy tajomstiev, od ktorých závisí bezpečnosť celých Spojených štátov.

Skutočnosť, že sa do nej nabúral nejaký heker, samozrejme, ututlali. Podobné škandály znamenajú koniec kariéry – a to je dobrá správa. Môžu zvrhnúť ministra, položiť úrad, otriasť celou vládou. A hoci sa to podarilo pred verejnosťou utajiť, najmä pred médiami a chudákmi investigatívami, Oválna pracovňa sa to musela dozvedieť...

Keď šéf Oválnej pracovne konečne pochopil celý rozsah spôsobenej škody pre krajinu, nahneval sa – kypel od zlosti. Vyslal prezidentský príkaz. *Nájdite ho. Zavrite ho do väznice s najvyšším stupňom stráženia, kamsi hlboko pod arizonské skaly. Navždy.*

Nasledovala trojmesačná poľovačka na hekera. V USA veľmi dobre vedia, že britský ekvivalent agentúry vo Fort Meade, známy pod názvom Vládne komunikačné ústredie (GCHQ), má takisto svetovú kvalitu, a keďže Briti sú spojenci Spojených štátov, požiadali GCHQ hneď na začiatku o spoluprácu.

Briti vytvorili na tento účel špecializovaný tím na čele

s doktorom Jeremym Hendricksom, jedným z najlepších odborníkov na hekerstvo.

Doktor Hendricks bol členom štabu Britského národného centra pre počítačovú bezpečnosť (NCSC) v londýnskej štvrti Victoria, odnože Vládneho komunikačného ústredia v Cheltenhame. Ako názov napovedá, táto inštitúcia sa špecializuje na prevenciu proti hekerstvu a jej úlohou je skúmať nepriateľa, teda hekera. Sir Adrian sa preto obrátil o radu na pána Ciarana Martina, riaditeľa NCSC. Ten síce váhal, no šľachetne dovolil sirovi Adrianovi požičať si doktora Hendricksa a dostal ubezpečenie, že ide len o dočasnú výpomoc.

Vo svete, kde sa už tínedžeri dostanú na špičkové posty, bol Jeremy Hendricks zrelý muž. Mal vyše štyridsať rokov, bol štíhly, uhladený, rezervovaný. Ani jeho kolegovia nevedeli veľa o jeho súkromnom živote a to mu vyhovovalo. Bol gej, ale nikomu sa s tým nezdôveroval, uprednostňoval tichý celibát. Napriek tomu mal dve vášne: počítače, ktoré zároveň tvorili súčasť jeho zamestnania, a tropické rybky, ktoré choval v akváriách, v byte vo štvrti Victoria nachádzajúcom sa neďaleko jeho pracoviska.

Vyštudoval Yorskú univerzitu s vyznamenaním v odbore počítačové vedy, získal doktorát a potom ďalší na Technologickom inštitúte v Massachusetts. Vzápätí mu ponúkli miesto v GCHQ v Británii. Mal mimoriadnu schopnosť odhaliť aj najmenšie stopy, ktoré hekeri často zanechávajú, vďaka čomu sa podarí náhodne odkryť ich identitu. Ale kyberteroristi, ktorí sa nabúrili do počítača vo Fort Meade, ho takmer porazili. Po útoku na dom na predmestí severne od Londýna bol jedným z prvých,

ktorí sa dostali dnu, pretože hral významnú úlohu pri hľadaní hekerského zdroja.

Problémom bolo, že mali veľmi málo záchytných bodov. V minulosti sa hekeri dali ľahšie vystopovať. Bolo to predtým, ako vylepšené ochranné systémy takmer neumožnili preniknúť do počítačovej databázy.

Tento nový heker nezanechal žiadne stopy. Nič neukradol, nič nesabotoval, nič nezničil. Zdalo sa, že vnikol do databázy, poobzeral sa a zmizol. Nezanechal žiadny IP – internetový protokol – slúžiaci ako identifikačné číslo, teda adresa zdroja.

Preverili všetky predošlé známe prípady. Pokúsil sa niekedy niekto dostať do databázy podobným spôsobom? Vložili niektoré inteligentné analytické dáta. Postupne rad-radom vylučovali známe hekerské skupiny na celom svete. Neboli to Rusi operujúci vo vežiaku na kraji Petrohradu. Neboli to Iránci ani Izraelci, dokonca ani Severokórejčania. Všetci síce pôsobili v hekerskej sfére, ale mali vlastnú značku, čosi ako „rukopis“ spojára vysielajúceho morzeovkou.

Napokon sa nazdávali, že sa im podarilo odhaliť polovičný IP v príbuznej databáze, ako keď polícia nájde rozmazaný odtlačok prsta. Nestačilo to na identifikovanie osoby, ale mohli to použiť na porovnanie, keby sa čosi podobné znovu objavilo. A tak už tri mesiace sedeli a čakali. Odtlačok prsta sa skutočne ešte raz objavil, tentoraz v nabúranej databáze veľkej svetovej banky.

Tento prípad predstavoval ďalšiu záhadu. Nech už sa komukoľvek podarilo preniknúť do databázy banky, mal možnosť previesť stovky miliónov na svoj účet a potom

navždy zmiznúť. Nič také však neurobil. Podobne ako v prípade Ford Meade nič nezničil, nič neukradol.

Doktorovi Hendricksovi pripomínal tento heker čudné dieťa, ktoré sa prechádza po hračkárskom obchode, uspokojí svoju zvedavosť a zasa z obchodu odíde. Ale tentoraz, na rozdiel od prípadu vo Fort Meade, Hendricks našiel nepatrnú stopu. A tím stopárov svoju korisť pomenoval. Ťažko sa dala lapiť, preto dostala prezývku Líška. Podobnosť tu bola.

Aj líšky robia chyby. Nie často, len kedy-tedy. Hendricks objavil časť IP zhodujúci sa s polovičným odtlačkom nájdeným v spojeneckej databáze. Vznikol tak celok. Sledovali stopu dozadu a na veľké prekvapenie Britov viedla do Anglicka.

Pre Američanov sa tým potvrdilo, že Spojené kráľovstvo sa stalo obeťou istého útoku, šikovní zahraniční sabotéri, ktorých zrejme najala nepriateľská vláda, pravdepodobne ozbrojení, zabrali budovu. Preto požadovali tvrdý útok na budovu.

Pretože trestuhodný heker zrejme býval v dome stojacom osamote na pokojnom predmestí provinčného mestečka Luton v grófstve Bedfordshire južne od Londýna, Briti boli za tichý útok bez rozruchu a bez publicity, pod rúškom noci. A tak to aj prebehlo.

Američania poslali tím šiestich členov SEAL-u, ubytovali ich na veľvyslanectve Spojených štátov pod ochranou pridelenca obrany (člena námornej pechoty USA) a trvali na tom, aby sa najmenej dvaja z nich pridali k SAS. A takto celá akcia prebehla. Nikto z okolia domu nič netušil.

Neboli tam nijakí cudzinci, nijakí najatí ani ozbrojení muži. Iba štvorčlenná spiaca rodina. Načisto zmätený účtovník, ktorého medzitým identifikovali ako Harolda Jenningsa, jeho žena Sue a ich dvaja synovia, osemnásťročný Luke a trinásťročný Marcus.

Práve to mal rotný zo SAS na mysli, keď o tretej ráno hlásil: „Neuveríte, čo sme tu našli.“

DRUHÁ KAPITOLA

Všetky záclony na prízemí boli zatiahnuté. Čoskoro sa rozvidní a z prednej aj zadnej strany domu bývajú susedia. Zatahnuté záclony nevzbudia podozrenie okoloidúcich. Môžu len závidieť, že niekto nemusí zavčas ráno vstávať. Tím na prízemí sa krčil pod úrovňou okien, pre prípad, že by niekto nazrel dnu.

Zaisteným členom rodiny na poschodí prikázali, aby sa obliekli ako inokedy, každý si mohol zbaliť jeden kufor a mali čakať.

Vyšlo slnko, bol jasný aprílový deň. Ulica sa prebúdzala. Dvaja ranostaji naštartovali autá a odrčali. Chlapec roznášal čerstvé noviny. Tri exempláre s buchnutím pristáli na rohožke, tínedžer sa zvrtol a pokračoval dolu ulicou.

O desať minút osem odviekli rodinu na prízemie. Boli bledí, pôsobili otrasene, najmä straší syn, ale nevzpierali sa. Dvaja Američania, ešte stále s čiernymi maskami na tvári, ich nepriateľsky pozorovali. Toto sú teroristi, ktorí spôsobili ich krajine obrovské škody. Určite ich čaká doživotné väzenie. Členovia jednotky na poschodí, vrátane